

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 689/2026
02.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... – ..., чији је пуномоћник Игњат Спасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Дирекција Полиције - Координациона управа за Аутономну покрајину Косово и Метохија - Полицијска управа Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1782/25 од 11.09.2025. године, у седници одржаној дана 02.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1782/25 од 11.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1782/25 од 11.09.2025. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 4056/24 од 12.03.2025. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање на износе зарада и бонуса који су утврђени правноснажном и извршном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5324/21 од 14.01.2022. године и то:

-на износ основица – зарада од по 17.147,13 динара за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2013. године, од по 17.232,87 динара за период од октобра 2013. године закључно са мартом 2014. године, од по 17.319,03 динара за период од априла 2014. године закључно са октобром 2014. године, од по 15.587,13 динара за период од новембра 2014. године закључно са новембра 2015. године, од по 15.898,87 динара за период од децембра 2015. године закључно са новембром 2016. године, од по 16.693,81 динара за период од децембра 2016. године закључно са новембром 2017. године, од по 18.363,19 динара за период од децембра 2017. године закључно са децембром 2018. године, од по 20.015,88 динара за период од јануара

2019. године закључно са октобром 2019. године, по 21.817,31 динара за период од новембра 2019. године закључно са априлом 2020. године и

-на износе основица - бонуса од по 10.000,00 динара за сваки месец посебно за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године и **ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове целог поступка у износу од 129.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправака ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4056/24 од 12.03.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање за период од 01.06.2013. године до 30.04.2020. године на износе зарада и бонуса који су утврђени правноснажном и извршном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5324/21 од 14.01.2022. године, ближе одређени тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 78.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1782/25 од 11.09.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене, са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права по питању застарелости уплате доприноса за обавезно социјално осигурање и начина рачунања рока застарелости и уједначавања судске праксе, због чега је Врховни суд на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5324/21 од 14.01.2022. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1784/19 од 29.07.2021. године у ставу другом изреке, тако што је усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати неисплаћене зараде за период од јуна 2013. године закључно са априлом 2020. године и неисплаћене месечне бонусе за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године. Тужилац је покренуо извршни поступак ради наплате новчаног потраживања из наведене пресуде као извршне исправе. Извршни поступак је закључком јавног извршитеља ИИ 145/22 од 29.07.2022. године закључен, јер је потраживање тужиоца намирено дана 29.07.2022. године. Тужена није у корист тужиоца уплатила доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање на износе исплаћених зарада и бонуса по правноснажној пресуди. Тужба за уплату неуплаћених доприноса за доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености у овој парници поднета је 05.12.2024. године, а тужена је истакла приговор застарелости тужиочевог потраживања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев применом чланова 2, 3. и 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, члана 105. став 1. и 2, и члана 164. Закона о раду, члана 125. Закона о државним службеницима и чланова 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима, сматрајући да је тужена била дужна да истовремено са исплатом зарада и бонуса по правноснажној и извршној пресуди обрачуна и уплати за тужиоца доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ценећи истакнути приговор застарелости предметног потраживања, првостепени суд је заузео становиште, које је прихватио и другостепени суд, да тужиочево потраживање није застарело, јер је обавеза тужене да уплати у корист тужиоца доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености настала истовремено на дан када је извршена наплата зарада и бонуса у извршном поступку дана 29.07.2022. године, па како је тужба поднета 24.07.2024. године, то није протекао рок застарелости од три године предвиђен одредбом члана 196. Закона о раду.

По налажењу Врховног суда, основани су наводи ревидента да је истакнути приговор застарелости погрешно цењен због погрешне примене материјалног права.

Доприноси за обавезно социјално осигурање, плаћају се из зараде у смислу члана 105. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 95/2018), које је послодавац дужан да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог и саставни су део зараде и представљају потраживање запосленог из радног односа који је по својој природи грађанско-правни облигациони однос. Зато се на спорни однос странака у погледу застарелости потраживања доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености као саставног дела зараде, односно плате и бонуса досуђених правноснажном и извршном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5324/21 од 14.01.2022. године за укупан период од 01.06.2013. године закључно са 30.04.2020. године, примењује одредба члана 196. Закона о раду у вези са члановима 360, 361. и 362. Закона о облигационим односима. На тај правни однос се не може применити

одредба члана 114е Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се одредбе тог закона о застарелости права на утврђење и наплату не примењују на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за обавезно здравствено осигурање, јер се у конкретном случају не ради о пореском поступку и односу између пореске управе и пореског обвезника.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. За потраживање из радног односа застарелост почиње да тече првог дана после дана када је запослени могао да захтева њено испуњење, што је у складу са чланом 361. став 1. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 4. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, плате се исплаћују у текућем месецу за претходни месец. Рок застарелости према члану 362. Закона о облигационим односима наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена. Одредбом члана 360. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе и да застарелост наступа када протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе. Према ставу 3. истог члана, суд се не може обазирати на застарелост ако се дужник није на њу позвао.

Следом изнетог, обавеза тужене да у своје име, а за рачун тужиоца уплати доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености настала је истовремено са њеном обавезом да тужиоцу исплати зараду, односно плату у периоду од јуна 2013. године закључно са априлом 2020. године и месечне бонусе за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године. Тужилац је у парници коју је покренуо ради исплате зарада, односно плата и бонуса за означене временске периоде и која је окончана правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5324/21 од 14.01.2022. године, пропустио да тражи и уплату доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености на тражене и досуђене износе зарада и бонуса. Зато је од тада па до подношења ове тужбе 05.12.2024. године протекао рок од три године из члана 196. Закона о раду и услед наступања застарелости престало право тужиоца да захтева од тужене испуњење обавезе уплате доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености за наведени период.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Тужена је у коначном исходу парнице успела у поступку, па јој на основу чланова 153. став 1., 154. и 163. став 2. ЗПП припадају трошкови целог поступка према оствареном успеху у непроцењивом спору. Висина је одмерена на име тражених и трошкова за састав одговора на тужбу 24.750,00 динар, за састав жалбе 49.500,00 динара и ревизије 55.000,00 према Тарифи о наградама и накнада трошкова за рад адвоката важећој у време предузимања ових парничних радњи („Службени гласник РС“ бр. 43/2023) у вези са чланом 162. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били потребни тужиоцу за вођење ове парнице, те је применом чланова 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу четвртом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић